

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯК

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Броя
1 лв.

Год. абонаментъ 25 лв.
Излиза ежесечно.

Редакция и администрация въ клуба
— Варна, площ. „Св. Никола“ № 1.

Обявления се приематъ
по споразумѣние.

Броя
1 лв.

Съдържание:

1) Безсистемното общинско стопанство; 2) Нѣмската следвоенна национална идеология—Я. Романчукъ; 3) Два политически договора за смѣтка на България—Сигма; 4) Свѣрхпроизводство на деца—Д-ръ Н. Караджовъ; 5) Безработицата въ Европа—Мириамъ; 6) Курортната конференция въ София—Я. Р.; 7) Хроника; 8) Годишенъ отчетъ на настоятелството за 1930 година (I); 9) Дружественъ животъ; 10) Обявления.

Безсистемното общинско стопанство.

Общинския съветникъ г. П. Парасковъ прочете на 4 I 1931 г. предъ членовете на нашето дружество и други варненски граждани своя докладъ по функциите на общината като социаленъ и финансовъ органъ. Докладътъ му нѣмаше общъ теоретически характеръ, т. е. той не третираше материята изобщо за всички общини: какъ въ задачи предстоятъ на общинските управления изобщо и каква роля принадлежи на общините въ социално и финансово отношение. Въ доклада си той визираше специално само варненската община като изложи на основание на официалните данни какво е било общинското хазайство следъ войните, главно отъ бюджетните упражнения за 1927/8 насамъ до днесъ (1930/31). Чрезъ това докладчикътъ бѣше по интересенъ за широката публика, която не обича да слуша абстрактни теоретически разсуждения но иска да узнае за финансовото положение на общината на основание на достовѣрни факти и статистическите данни. Въ това отношение публиката бѣше напълно удовлетворена. Логично и ясно, съ нужните доказателства на рѣка, докладчикътъ ни изложи плачевното положение на общинските финансии, като последствие не само на общата стопанска разруха следъ войната, но и на безсистемното, нехайното и лекомисленото стопанисване.

Споредъ г. Парасковъ, ето кои причини докараха разстройството на общинските финансии: 1) Общината нищо друго не е заварила отъ миналото, освенъ безредие и батакъ, които сега трѣбва да се уреждатъ

и разчистватъ. Между другото тя е наследила изразходвани за други цели общинските фондове, възлизащи на около 20 милиона като се почне отъ 1912 г. И така неизплатени заплати на чиновници още отъ 1919, 1920, 1921 и 1922 год., както и разни други кредитори; 2) въ последните години бюджетите сж били фиктивни съ надутите цифри. И така за презъ 1927/8 сж биле предвидени 42 милиона редовни приходи и 37 милиона извънредни приходи, а срещу това сж постъпили само 34 милиона редовни и около 11 милиона извънредни. Това трѣбваше да послужи на общинарите като урокъ и указателъ за следното бюджетно упражненіе, но въпреки това общинарите игнориратъ тия факти и надуватъ като че ли нарочно бюджета още повече като гласуватъ за идното бюджетно упражненіе за 1928/29 49 милиона редовни и 34 милиона нередовни приходи. Това се повтори и съ бюджетното упражненіе за 1929/30 г. Предвидени бѣха пъкъ като нарочно 49 милиона редовни приходи, а реализирани бѣха само 38 милиона, предвидени извънредни 25 милиона, а постъпили само 11 милиона. Значи презъ това упражненіе срещу предвидените общи приходи постъпиха само 50 милиона, т. е. 24 милиона дефицитъ; 3) въ общината преодоляватъ винаги партийните интереси и затова разходите се диктуватъ отъ интересите на партията, а не на населението; 4) Безсистемностъ въ благоустройственната политика. За благоустройството се харчели често суми отъ други параграфи или сумите не се

изплащали на правоимащите; 5) небрежностъ въ събирането на данъците и таксите. Обезпокояваха се обикновенно бедняци, къмъ богаташи общината бѣше по малко възискателна; 6) нехайство къмъ запазване на общинските имоти; 7) липса на спестеливостъ; 8) обща криза и обедняло варненско население; 9) не малко виновно е и лошото законодателство, вследствие на което общината се лишава отъ значителни средства. Държавата често не пита отъ гдето общината ще вземе сумите, но безрезервно диктува на общините издържката на учреждения и плащане въ полза на разни фондове и цели.

Това научихме отъ доклада на г. Парасковъ. Отъ изброените погоре причини, които влошиха и отчасти продължаватъ да влошаватъ финансовото положение на нашата община някои сж за сега неотстраними, а някои сж зависими отъ волята на общинарите, като напр. обща криза, обедняването на варненското население и неблагоприятното за общините въобще държавно законодателство. Но има други и то много важни причини, които могатъ да се отстранятъ, ако имаме за това твърда воля отъ страна на общинарите. Найважните отъ тяхъ сж: Ненавременното гласуване на бюджети, които влизатъ много късно въ сила, когато вече сж се изминали 6—7 месеца и сумите вече сж изразходвани споредъ стария бюджетъ и когато срещу зимата новия бюджетъ не е възможно да се използва и нищо ново не може да се предприеме. Втората важна причина сж фиктивните бюджети. Както се вижда, подобни невѣроятни бюджети се съставяли затова, за да се може отпосле да се манипулира съ тяхъ по усмотрение на болшинствата. Но до когато въ общините боравятъ партийните клубове, а не стопански партии съ своите стопански програми, до тогава мъжко можемъ да очакваме нѣкакви системи. Зашото доброто и системното управление се състои не само въ събиране установените отъ закона налози и такси, но и въ създаване нови приходи безъ да се обременява населението съ нови данъци или, което е сжщото, въ създаване за населението нови удобства, отъ които то да се ползува безплатно.

Нѣмската следвоенна национална идеология.

Никое по-важно историческо събитие не остава безъ поука за народа. Отъ последната всемирна война можемъ да почърпимъ две поуки: Първо — че войните носятъ нещастия и страдания както за победените така и за победителите и второ — победените следъ пораженията могатъ и трѣбва да потърсятъ причините на своите поражения. Разбира се, че за всѣка победена държава е имало своя специална причина. Важното обаче е, че тия причини не трѣбва да се прикриватъ, а трѣбва открито да се кажатъ на народа, защото неоспоримо е, че да се поправимъ трѣбва преди всичко да знаемъ и да признаемъ грешките си, а не да стоварваме вината за нашите нещастия върху нашите противници, които — както и ний — сж защищавали своите интереси. Когато вече добре разбрахме, защо сме пропаднали, тогава по-лесно и по-верно можемъ да разберемъ какво ни предстои да правимъ за да можемъ отново да се съвземемъ и да възстановимъ предишното благосъстояние. Тортата истината разбърква победените въ последната война народи и държави и въ всякой следъ като разбралъ причините на своя погромъ, търси начини и средства за повдигане и обнова. Днесъ ний нѣма да говоримъ за обнова на Унгария, Австрия и Турция, а само за обновата на Германия, която освенъ огромни загуби въ средства и хора понесени въ времето на войната, изгуби на основание на принудителните мирни договори всичките си колонии, а освенъ това 13% отъ европейската територия и 19% отъ населението.

Както обикновенно става, следъ сполетѣлото ни нещастие започватъ да се търсятъ причините и виновниците и се предлагатъ най-разнообразни рецепти за изходъ отъ тежкото положение. Изказватъ се мнения вѣрни и невѣрни, както и не всички рецепти сж целесъобразни. Обаче стига само да се даде свобода за да могатъ да се изкажатъ хора компетентни и здравомислящи, то вѣрния пътъ непременно ще се намери и по този пътъ инстинктивно ще трѣгнатъ всички съ здравъ умъ и ясенъ погледъ и тѣ ще надделѣятъ надъ всички заблуждения и разни доктрини и ще образуватъ здраво болшинство.

Така стана въ Германия. Общественото мнение намери вѣрния пътъ и пригърна новия идеалъ. Този идеалъ е изразенъ поетически въ два стиха отъ поета Берпиесъ Фонъ Мюнххаузенъ: Ела брате мой и ми подай ръката: съ общи усилия да построимъ новото отечество.

Mein Bruder komm her und reich mir deine Hand: gemeinsam bauen wir das neue Vaterland!

Този идеалъ се проповедва особено на нѣмската младежъ даже въ училищата. Ще приведа нѣколко извадки отъ единъ учебникъ по история предназначенъ за прогимназията.¹⁾ Последната глава въ този учебникъ е озаглавена „Наша пѣть къмъ бъдещето“. Неприятелите ни над-

¹⁾ Geschichtserzählungen—von Dr H. Pestalozza und Th. Steudel, Leipzig 1929.

билие на
съгласие и
тѣ и душевна-
та на нѣмскитѣ
тѣното зло на нѣм-
ето, е било при-
етѣощи нашата воля
а свѣташе ни дѣржавникъ
арТ. Така неприятелитѣ по-
дельта на своята завистъ и
ершция нѣмски народъ биде
змѣненъ. Господъ като че ли до-
ра-тналъ това, кой знае съ каква
дель! А все таки безчовечното на-
мерение на неприятелитѣ биде по-
сѣгнато. Наистина, неприятелитѣ не
допустили присѣдинението на ав-
стрийцитѣ къмъ нашата дѣржава, но
тѣ не сж успѣли да развалятъ един-
ството на нашата дѣржава. Дѣлото
на Бисмарка устоя на бурята²⁾.

Когато утихна революцията³⁾, всич-
китѣ пълновъзрастни нѣмци, мъже
и жени избраха делегати за Вели-
кото Народно Събрание въ Ваймаръ
(11 августъ 1919) и тамъ изработиха
новата нѣмска републиканска кон-
ституция. За напредъ старитѣ дѣр-
жавни цѣтѣ (черенъ, бѣлъ, чер-
венъ) бѣха измѣстени отъ републи-
канскитѣ цѣтѣ на 1848 год.: че-
ренъ, червенъ, златенъ.

Тѣй сжщо не можахъ да ни от-
нематъ волята къмъ съзвемане и
вѣрата ни въ по-добро бждаще —
въпреки всички мъжнотии. Наоколо
си виждаме голѣмо бѣдствие. Вътре
нѣмаме съгласие, раздѣлени сме на
много партии, а като народъ — сме
просѣци. А покрай това сме прину-
дени да плащаме годишно на не-
приятелитѣ голѣми суми. Въ нашитѣ
градове нѣма достатъчно жилища и
се шири безработицата... При всич-
ко това нашитѣ първи хора вѣрватъ
непоколебимо въ по-добро бждаще,
защото тѣ знаятъ отъ историята ка-
кви велики дѣла има задалъ себе си
нашиятъ народъ и каква несѣкрушима
сила дреме въ него. Тѣ знаятъ какъ
нашиятъ народъ се е съвзвелъ следъ
30 годишната война (сключенъ миръ
1648) и какъ той можалъ да се из-
бави отъ наполеоновото иго. Неумо-
рими сж нашитѣ първи хора за да

нужда да разрушатъ по-
чественъ домъ; тѣхъ ги ръководи
въ работа не жажда за печалба, но
любовъ къмъ отечеството. Една целъ
иматъ тѣ предъ себе си: да напра-
вятъ народа и отечеството могщи
и силни. Къмъ това се стремятъ ра-
ботници въ минитѣ и фабрицитѣ, се-
ляни и моряци. Искатъ го търговци
и чиновници, учени изследователи
въ своитѣ лаборатории, професори
и студенти въ висшитѣ училища. На-
шитѣ студенти учатъ при лишения,
а презъ ваканцитѣ търсятъ работа
въ фабрики. Тѣ всички разбиратъ,
че всѣкоя работа е благородна, ко-
гато предстои такава възвишена за-
дача. Защото всѣки се нуждае отъ
занаятчиата, предприемачитѣ отъ ра-
ботниците. Но и последнитѣ не мо-
гатъ да направятъ нищо, ако учени-
тѣ не сж създали нѣщо ново... Голѣ-
мѣми надежди възлага отечеството
върху нашата младежъ. Пѣтѣтъ предъ
нея не е лесенъ. Тя ще трѣбва да
сѣдини младежката радостъ съ уси-
ленъ трудъ. Но все таки по-хубаво
и по-благородно ще бжде за нея
средъ лишения и бѣдствия да изво-
юва на народа си възможностъ за
сжществуване и почетно мѣсто межд-
ду народитѣ, отколкото като единъ
ситъ разбойникъ да се предаде на у-
доволствия и да варди незаконно за-
грабения имотъ. За тая целъ нужно
е да работятъ всички; пѣтѣтъ е ко-
равъ и каменистъ, а показатели въ
пѣтѣ сж: спестовностъ, трудолюбие,
точно изпълняване на своитѣ задѣл-
жения и съгласие.

Я. Романчукъ.

2) Къмъ края на войната, когато вече не
имало надежда за победа се разбували
моряцитѣ въ Килъ, а въ Берлинъ населе-
нието обяви революция.

3) До 1870 г. нѣмаше една обединена
Германия, а имаше много Германия подъ
разни мѣстни наименования (Бавария,
Пруссия, Саксония, Шлезия и др.). Следъ
френско-пруската война Бисмаркъ провъз-
гласи единството на всичкитѣ нѣмски
дѣржавици.

Два политически договора за смѣтка на България.

Отъ историята на народитѣ въ
разни времена преобладаватъ разни
идеи и стремления. Всички тѣзи идеи
и стремления се свеждатъ къмъ исто-
рически законъ на *експанзията*. Е-
дни нации се стремятъ да се заси-
лятъ чрезъ национално обединение,
други гледатъ да разширятъ своята
дѣржава териториално даже за смѣт-
ка на чужди нации. Нѣй-сетне има
и такива, които експлоатиратъ чуж-
ди територии чрезъ своето военно
и економическо надмощие. Затова
не трѣбва да намираме въ разни
политически комбинации на една
нация спрямо друга нация по единъ
и сжщъ въпросъ или заради една и
сжща територия нѣкакво противо-
речие, защото тѣзи разни политиче-
ски комбинации преследватъ сѣ сж-
щата целъ.

Още въ време на турското влади-
чество надъ по-голѣмата частъ отъ
балканския полуостровъ бѣше сключе-
ненъ 14/26 1866 год. между васал-
нитѣ тогава княжества Ромъния и
Сърбия таенъ договоръ, възъ осно-
ва на който въ случай, ако Сърбия
би успѣла да разшири границитѣ си
за смѣтка на Турция, то Молдова-
лахия като се вземе подъ внимание,

че тя е естествено ограничена отъ
Дунавъ, ще получи обезщетение въ
пари Размѣрътъ на обезщетението
ще бжде установенъ отъ една сле-
циална комисия. Отъ тая клауза на
договора става ясно, че Ромъния
тогава считаше за своя естествена
граница отъ къмъ Турция реката Ду-
навъ и че териториални аспирации
отвъдъ Дунавъ тя тогава нѣмаше и
че вмѣсто това тя предпочете да по-
лучи парично възнаграждение.

Презъ следната година (1867) е
билъ сключенъ новъ таенъ договоръ
между Сърбия и Ромъния, вече съ
по-друго съдържание, за подѣлбата
на българскитѣ земи, въ случай ако
би успѣли да ги отнематъ отъ тур-
ската империя. Споредъ чл. 8 отъ
договора, между другото, ще бждатъ
анексирани къмъ Ромъния дунавска-
та дельта и източнитѣ области на
България включени между Русе, Вар-
на и Черно Море т. е. Добруджа и
частъ отъ Делиормана.

Въ две години две разни полити-
ки. Въ 1866 год. Ромъния зачиташе
националния принципъ и не приема-
ше да анексира чужди за нея наци-
онални области. Въ 1867 сжщата
Ромъния игнорира националния прин-
ципъ и гледа да разшири своята те-
ритория макаръ за чужда смѣтка.

Сигма.

Свърхпроизводство на деца.

Резюме на държания на 21 Декемврий 1930 г. отъ Д-ръ К. Караджовъ
рефератъ предъ Културно Просвѣтно Икономическото Дружество
„Варненски Кореняк“.

Следвоенното свѣтовно положение
постави наново на сцената въпроса
за свърхпроизводството на децата.
Тоя въпросъ загрижилъ сериозно
всичкитѣ слоеве на обществото, бо-
гати и бедни, а особено нашето отъ
средня ржка гражданство и работ-
ничеството, а най-вече нашето сел-
ско население. И това последно днесъ
изнемогава и роптае противъ много-
детството, то търси начинъ за огра-
ничение ражданията па даже на за-
прекъсване по-нататъшното оплодя-
ване на селянката. За това днесъ
всички, богати и бедни, работници и
селянки прибѣгватъ къмъ единстве-
ното, споредъ тѣхъ, спасително отъ
това положение срѣдство — *помята-
нето*. До какви застрашителни раз-
мѣри трѣбва да е достигнало то
следъ войната, показва фактътъ, че
въ Софийския Майчинъ домъ, преди
още войната, презъ времето отъ 19
XI 1903 год. до 19. VI 1904 год. се
падало по 1 помятане на 2 ражда-
ния; въ Германия, сега се изчисля-
вало, че годишно имало не по-малко
отъ 1 милионъ помятания! Та, ако
писателтъ Michel, въ своето съчи-
нение L'amour, пише, че XIII вѣкъ
билъ вѣкътъ на проказата, XIV вѣкъ
на чумата, XVI вѣкъ на сифилиса,
XIX в. на маточнитѣ болести, то твър-
де справедливо XX вѣкъ може да се
нарече вѣкътъ на помятанията.

За жалостъ, обаче, до като това,
което за богатитѣ които могатъ щедро
да възнаградятъ акушеритѣ, състав-
лява една „малка операция“, за бед-
нитѣ се смѣта като престѣпление,
наказуемо отъ закона, даже и то-
гава, когато тѣ едва не сж платили
за това съ живота си или, най-
малко, съ нѣкоя повреда, която ги
прави инвалиди за презъ цѣлия имъ
животъ!

Че въпросътъ на свърхсъздаване
на деца почналъ вече да безпокои
и занимава сериозно всички умове,
става ясно и отъ следното: Еписко-
питѣ на Англиканската църква, въ
едно недавнашно събрание, взели
по него следнитѣ решения: *Новитѣ
следвоенни условия на живота изис-
кватъ отъ Християнската Църква да
промѣни своето държане спрямо въ-
проса на раждаемостта... Родстве-
нитѣ истинитѣ е нѣщо свещенно,
произтичащо отъ Бога въ човека...
Чрезъ свръхжескитѣ сношения се въз-
дига и закрепва любовта на двойка-
та... Обаче: въ случаи, гдето има
наложителна морална нужда за огра-
ничение или изключване на потомци,
разрешава се служенето съ непроти-
воречущи на християнскитѣ схваща-*

*ния методи. Тия методи се резюми-
ратъ въ въздържаността. Но тамъ,
гдето въздържаността, поради явно
морални причини, става невъзможно,
Сабранieto е съгласно да разреши у-
потрѣблението на други способи, при
условие да се прилага тѣ въ хри-
стиански духъ. Но то осжда безпо-
щадно употреблението на всѣкаква
метода за предпазване отъ раждане
на деца, щомъ това е произведено
отъ егоистични цели за отблъване на
грижи отъ страна на съпругитѣ и за
по-големъ тѣхно спокойствие.*

Макаръ, че споредъ насъ, тия ре-
шения на епископитѣ нѣматъ ни-
какво практическо значение и при-
ложение, обаче ние не можемъ да
не отбележимъ тукъ голѣмото зна-
чение на новаторския духъ и съвре-
мения манталитетъ на началницитѣ
на англиканската Църква. Това дава
сигнала за реформирането на тая цър-
ква чрезъ приспособяването ѝ къмъ
съвременнитѣ вѣдения. Строго при-
държащата се днесъ църква о пре-
данията на миналото *Плодете се и
многоже се и настояваща да препор-
жчава на следвоенното общество да
се размножава чрезъ постоянно фа-
брикуване на деца, рискува да из-
губи всѣкакъвъ контактъ съ действител-
ността и живота, рискува да види
постоянното разредяване редоветѣ
на своитѣ чада: равнодушието на
следвоенния свѣтъ къмъ църквата и
религиознитѣ въпроси се дължи
твърде много и на отчуждаването ѝ
отъ подобенъ родъ парливи дневни
обществени въпроси. Ето защо днесъ
въ Англия, Германия и Америка, въ
много сериозни църковни и бого-
словски кръгове, отъ ревизирането
тактиката на Църквата се очаква едно
обновление на самата нея и на ре-
лигиозното чувство.*

* * *

Това решение на епископитѣ на-
помнюва учението на английския ду-
ховникъ и икономистъ Малтусъ
(1766—1834), отличилъ се на време-
то си съ своитѣ съчинения и теории
върху несъразмѣрното размножаване
на народитѣ съ увеличение срѣд-
ствата за тѣхното сжществуване.
Въ съчинението си *Олитъ върху при-
нципа на населението*, той пише, че
хранителнитѣ припаси се увеличавали
по една аритметическа пропорция:
1, 2, 3, 4, 5, 6 и пр. пѣти до като
населението растѣло по такава гео-
метрическа: 1, 2, 4, 6, 8, 16 и пр.
пѣти. За това и той свѣтава въз-
държаността, но не чрезъ ограни-
чението въ брака, а чрезъ късното

оженване. Съобразно съ това, той
се оженилъ на 38 год. възраст и
ималъ 3 деца.

Малтусовитѣ теории имали много
противници, въ лицето на видни хо-
ра, между които и социалистътъ
Августъ Бебелъ и бившиятъ Пред-
седател на Съединенитѣ Щати Руз-
велтъ, сега покойници, ако се не
лъжа, и двамата. Но тѣ имали и иматъ
още много фанатизирани последова-
тели, тѣй нареченитѣ *малтусианисти*,
отъ които и теорията му е наречена
малтусианизъмъ.

Но въпросътъ за извънмѣрното
размножаване на човѣчеството чрезъ
свърхпроизводство на деца е много
старъ: Аристотель (384—322 преди
Хр.) се занимавалъ съ него и, въ
своето съчинение *Политика*, пише,
че властѣта трѣбвало да опредѣли
мнозинството на детепроизводството
и да не позволява излишѣка; въ
случаи даже на противното, преди
да се появи чувството и животътъ,
трѣбва да се изхвърли, пометне
(плодътъ). Въ по ново време англи-
чанката *Мария Стоилъ* се провикнала:
Не докарвайте въ свѣта нещастници!
А въ най-ново време, американската
лѣкарка *Маргарита Шлагеръ* се по-
ставила на челото на движението за
ограничението на ражданията, дви-
жение особено силно въ Англия,
Съед. Щати и севернитѣ страни. Тя
казва че изучаването семейното
положение на 500 най-велики мъже
— исторически фигури отъ Сократа,
Платона и Христа до Баирона, Се-
лея и Маркони, показало, какво по-
вечето отъ тѣхъ били второродни,
после идѣли третороднитѣ, а най-
после първороднитѣ деца въ семей-
ството; съзсемъ малко било числото
на велики или именити мъже, които
сж имали 3 или повече братя. Къмъ
федеративната Комисия за контрола
на ражданията въ Цюрихъ сега би-
ла прибавена организацията на
единъ. Съветъ за издирване техни-
ката на изпреварване ражданията,
въ които съветъ щѣли да присѣж-
ствуватъ 100 лѣкари отъ всички
народности, които поддържали огра-
ничението на ражданията на здравно
и икономическо основание. По-малко
децата били сжщевременно и по-добри
децата. Но това ограничение трѣбва
да бжде научно, казва тя. То трѣбва
да става само тогава, когато, поради
здравословното състояние на майка-
та или поради материалното състо-
яние на семейството, раждането на
повече деца би напакостило на по-
следното.

* * *

Споредъ известни автори, въпро-
сътъ трѣбвало да бжде разгледанъ
не само по отношение ограниче-
нието на ражданията, но и по отно-
шение тѣхното урегулиране. Огра-
ничението щѣло, въ края на краи-
щата, да докара народното застаря-
ване, унищожаване: изчислено било,
че не трѣбвало повезе отъ 200 го-
дини за това, ако се възприемала
системата на по 2 деца на семейство и
още по малко тая на по 1 дете на се-
мейство. За това трѣбвало всѣко се-
мейство да отхрани и възпита до 5 г.
имъ възраст най-малко 4 деца. Обаче,
за жалостъ, преобладавала тенден-
цията, особено въ горнитѣ, богати
класове, на не повече отъ 2 деца. Та-
ка, въ Парижъ, въ аристократическия
кварталъ Champs Elysées, върху 1000
жени отъ 15—50 г. възраст, се па-
дали годишно 34 раждания, докато
въ работническитѣ квартали се па-
дали годишно 116 раждания; въ
Берлинъ, тая разлика била 47 и 157;
сжщо и въ другитѣ голѣми градове.
Значи, поддържането нормата, тѣй
да кажемъ, на населението лежи на
плещитѣ на работничкото, бедното
въобще население. Но, отъ друга
страна, знае се днесъ, че, ако нѣкои
народи не сж стигнали до положение
да имъ се намалява населението, то
това се дължи на на усиленото про-
изводство на деца, но по-скоро на
намалението на смъртността. Така,
въ Шокхолмъ, върху 1000 деца, до
12 месеч. имъ възраст, умирали го-
дишно 34 деца, а въ Каиро 364 и,
макаръ че раждаемостта въ първия
градъ е само 13·30‰, а въ втория
48·50‰, не съимение, че всѣки
социологъ и политикъ ще предпо-

чете първите цифри — на по-малката смъртност. Ето защо имало нужда от пропагандиране запазването на роденият деца: първо — закрила на майчинството и на детската възраст, а после увеличение на ражданията; първо, жилище и храна, а после много деца; първо, работа а после свърхпроизводство на деца.

Според други автори, това урегулиране на ражданията нямало практическа полза; по практично било пропагандирането средствата за запазване ражданият деца което нѣщо се осъществявало вече чрез детските съвещателни станции, чрез които сигурно щѣло да се намали смъртността на децата.

Това сж мненията на компетентните, но фактът е днес, че хората не слушат нито тѣх, нито проповѣдите и решенията на епископи и проповѣдници, а сж почнали вече сами да си ограничават ражданията. Каквото отрано е ставало въ по-горните класове, сега става и въ сѣдните и въ долните класове. Разбира се, че това ограничение не е достигнало още размѣритѣ на основа въ Франция, нито въ Германия и други северни страни, които след войната намаляват отъ денъ на денъ повече ражданията си. А казваме следъ войната, защото преди нея и германцитѣ, и французитѣ мислѣли, че многобройниятъ народъ щѣлъ да бѣде винаги и победителъ. Нито пъкъ и мнението, че многобройните народи напредвали повече, е вѣрно, защото Датчанитѣ и Швейцарцитѣ сж били винаги на върха на цивилизацията, докато Руситѣ и Китайцитѣ сж останали почти неподвижни. Отъ това следва, че нито хуманитарни, нито патриотически причини оправдаватъ многодетството, та всѣки единъ ще трѣбва да си простре, гдето се казва, краката споредъ чергата си. А понеже днешната криза нѣма изгледи за скорошно управяне, то ражданията се ограничаватъ постоянно и намаляватъ. Една малка нашенска статистика доказва това и за у насъ: презъ изтеклата 1929 год. въ градоветѣ на Царството, чието население възлиза на 1,130,131 жители, сѣдно на денъ умирали презъ мин. год. по 52 души, а за периода отъ 1924—1928 год. по 53 души; срещу тия 19,110 умиралия въ градоветѣ имало 24,527 раждания или по 67 на денъ, до като въ 1924 год. имало 88 раждания, въ 1925 г. — 86 раж., въ 1926 г. — 84 раж., въ 1927 г. — 78, въ 1928 г. 72 раж. и въ 1929 г. — 67 раж.; явно е, прочее, че ражданията намаляватъ отъ година на година значително; презъ изтеклата година естественото нарастване въ градоветѣ било сѣдно 15 души на денъ, докато въ периода отъ 1924—1928 год. то било 29 души на денъ.

* * *

Истината е, че създаването е право, но не и дългъ. Сигурни сме, че, когато Неходъ казалъ своето историческо „Плодете се и множете се“, препоръчвалъ го като източникъ на щастие, а не на скѣрбъ и гладъ. Трѣбва човѣкъ да бѣде много немилоствъ, за да непочуства нещастие, то, което днесъ сполетява нѣкое бедно па и отъ средна рѣка семейство при уплахата за появяването на едно дете въ повече. Ние, лѣкаритѣ, всѣки денъ сме зрители на такъвъ родъ драми, при които и мжжѣтѣ, и жената, съ сълзи на очи, ни молятъ да ги спасимъ чрезъ помятането.

За това мнозина, знаещи, до къде може да достигне това решение на родителитѣ, особено на жената, която, въ случая, не си жали даже и живота, предлагатъ, щото държавата да признае правото на жената да върши това като мотивиратъ това свое предложение така: ако би се признало на жената това право, то всѣка отъ тѣхъ би могла, може би, съ помощта на науката, да си прекратява своевременно, почти безопасно и безъ много разноси, бременността, съ което се отдалечавалъ спектърътъ на мизерията отъ законнитѣ съпружески двойки и се запазвали отъ натирване, развратяване и презре-

ние, а понекога и отъ смъртъ много нещастни девойки, които сж имали нещастieto, щото любовта имъ да не бѣде „увѣчана“! Въ Русия било разсеено научното интервениране за анулиране бременността, за която целъ имало даже открити специални болници, въ които се давало максимумъ гаранция за това.

Обаче, ние, които отъ опитъ знаемъ, какви могатъ да бѣдатъ много пжти послѣдствията отъ помятането, и когато даже тѣ биватъ извършвани отъ опитна рѣка и по най строгъ наученъ начинъ, та никога не сме били партизани на това сѣдство за прекратяването на бременността, препоръчвалъ сжщо въздържаността и употреблението на всички ония невинни сѣдства, които много, много често сполучватъ да изпреварятъ зачеването.

Безработицата въ Европа.

Известни сж причинитѣ на общата криза и свързаната съ нея безработица въ цѣла Европа и даже Америка. Следъ свършека на всемирната война всички държави се стремятъ ея произвеждатъ всичко за да не бѣдатъ зависими отъ чужди пазари. Индустриалните държави започнаха да сѣятъ храни и разни индустриални култури, земеделческитѣ пъкъ държави гледатъ да развиятъ собствена индустрия, макаръ че не всички индустрии иматъ у тѣхъ почва. Всѣкой гледа само много да продава и малко да купува. Така европейскитѣ пазари се наводниха съ стоки. Економическото положение се влоши още повече, когато американскитѣ Съединени Щати и Съветска Русия започнали да предлагатъ на всѣкъде на баснословно ефтини цени своитѣ храни. Най-много пострадаха отъ спадането на ценитѣ на зърненитѣ храни земеделскитѣ страни като България, Сърбия, Румъния, Полша и Унгария. Своевременно писахме, че въ Букурещъ и Варшава сж ставали съвѣщания на делегатитѣ на тѣзи държави за да намѣрятъ средства противъ това зло. Образува се аграрния придунавски блокъ съ задача да действа като едно цѣло въ интереситѣ на земеделството. Бѣха зети известни решения, но най-сетне на практика до днешенъ денъ не е постигнато нищо. Цѣнитѣ продължаватъ да сж низки, покупателната сила на земеделческитѣ маси е слаба, индустрията работи слабо по нѣмане на купувачи и вслѣствие на това много физически и умствени работници останаха безъ работа и правителствата сж въ недоумение какъ да помогнатъ на безработнитѣ. Стана нужда официалнитѣ власти да водятъ статистика на безработнитѣ и да потърсятъ средства за намаление на безработицата.

По-долу даваме по-важнитѣ официални статистически данни, както тѣ сж обнародвани въ разни европейски вестници и списания.

Въ началото на миналата есенъ (1930) се констатира известно подобрене. Следъ реколтата и следъ летната подготвителна индустриална кампания всички бѣха принудени да си приготвятъ запасъ за предстоящата зима. Но това не се продължи дълго време. Отъ публикуванитѣ данни на борситѣ и разни бюра можеше да се констатира едно силно ограничение на търговски обороти вече презъ месецъ декемврий на сжщата година и наедно съ това безработицата значително се увеличи. По числото на безработнитѣ първо мѣсто въ Европа заема Германия. Въ втората половина на м. ноемврий тамъ имаше 3,558,500 безработни; презъ последнитѣ дни на декемврий числото се увеличава съ още 233,100 души, а на 1 януарий 1931 сж регистрирани 4,354,000 безработни.

Следъ Германия следва Англия, дето на 1 декември 1930 бѣха записани 2,305,000 безработни. Въ последно време безработицата зима още по-голѣми размѣри поради слабата работи въ текстилната, желѣзната и каменноуглищната индустрии. Достатъчно е да упоменемъ,

че на сжщата дата 1929 год. въ Англия е имало само 1,002,709 безработни, за да видимъ колко много се е влошило положението презъ 1930 г.

Въ Япония презъ м. ноемврий сж били регистрирани повече отъ 400,000 безработни, въ Австрия 214,000 (тя има само 7 милиона население). Въ последнитѣ страни безработицата бѣше двойна въ сравнение съ 1929 г.

За безработнитѣ въ Чехословакия притежаваме следнитѣ данни: презъ м. юлий 77,309 души, презъ м. августъ — 88,005, презъ м. септемврий — 104,522, м. октомврий — 121,781. Обаче приваденитѣ цифри не отговарятъ на действителността, защото въ Чехословакия се водеше до сега само списъкъ на търсящитѣ работи и затова даже министерството на труда предполага, че числото на безработнитѣ достига до 300,000. Сега сж взети мѣрки да се води статистика на безработнитѣ, а не както бѣше до скоро, само статистика на търсящитѣ работи и тогава ще стане известно действителното количество на безработни.

Въ Полша, страна преимущественно земеделческа отколкото индустриална, въ началото на есенъта имаше значително подобрене и числото на безработнитѣ се намаляваше. Но вече презъ м. ноемврий безработицата започна да расте. Въобщее въ сравнение съ 1929 числото на безработнитѣ въ Полша къмъ края на годината бѣше удвоено. Полскитѣ официални власти водятъ доста подробна статистика на безработнитѣ: и така споредъ тая статистика 49% отъ безработнитѣ се пада на неквалифицирани работници, 11% на интелгентния трудъ; 11% на индустриални работници, 9% на металургията, 5% минната индустрия, 4% на рѣчителната индустрия, 2% на домашната прислуга, 1% на жѣлѣзнопжтни работници и 10% на разни други отрасли. Споредъ сведения на държавната борса на труда е имало на 6. XII. 229,333 безработни. Полскитѣ вестници искатъ, да знаятъ, че числото на умственитѣ работници постоянно расте. Споредъ тѣхъ цифрата на издаванитѣ годишно зрелостни свидетелства расте не съ дни, а съ часове! Факултетитѣ на всички висши училища сж препълнени. Въ Варшавския университетъ числото на желаещитѣ да се запишатъ студенти надминаваше миналата година числото на вакантнитѣ мѣста.

Безработицата се шири даже въ страни съ слаба сравнително индустрия. Напр. въ Швейцария презъ м. августъ имало 14,400 безработни, презъ м. октомврий вече 15,300. Въ Норвегия имаше презъ м. августъ 12,900 безработни, а презъ м. декемврий вече 28,532. Въ Финландия имаше безработни презъ м. августъ само 5,283, а презъ септемврий вече 7,157 души.

Безработицата се е появила даже въ Франция, която до скоро не страдѣше отъ това бедствие. На 29. XI. тамъ наброявали 4,893 безработни.

Въ свършено друго положение се намиратъ американскитѣ Съединени Щати. Тѣ не водятъ редовна статистика на безработни и всички цифри отнасящи се къмъ тая материя сж предполагаеми. Въ своето послание къмъ конгреса американския председател Хуверъ говорилъ за 2,500,000 безработни, обаче въ индустриалнитѣ среди пресметватъ безработнитѣ на 5,000,000.

Въ Русия съветското правителство е обявило, че не сжществувала безработица и престанало да раздава помощи на безработнитѣ. Между това даннитѣ на съветското централно статистическо управление говорятъ съвсемъ друго. Въ последния си бюлетинъ то обявило 1,188,800 безработни, въ това чисто около 400,000 квалифицирани работници.

Наскоро директора на международното бюро Албертъ Тома е заявилъ, че до 15. XII. 1930 г. въ цѣла Европа е имало 9 милиона безработни, отъ които половината се пада на Германия.

Мириамъ.

Курортна конференция въ София.

По инициативата на г. министра на желѣзницитѣ биде свикана въ София конференция, която да се занимава съ въпроса какви мѣрки трѣбва да се взематъ за привличане въ България на повече чужденци курортисти и туристи. Въ конференцията взеха участие делегати на министерствата: на външнитѣ работи, вътрешнитѣ, на финанситѣ, на търговията и желѣзницитѣ, на дирекциитѣ на полицията и Народното здраве, на Б. Н. Банка, на съюза на туристигѣ и на й-сетне делегатъ на варненската община пом. кметъ г. Ц. Ханджиевъ — всички повече отъ 15 души.

За нашия курортъ и за туризма въобщее имаше обнародвани въ нашия вестникъ доста статии. Въ последния брой писахме специално за туризма: за новитѣ насоки въ Европа и каквие надлежитѣ фактори у насъ да излѣзатъ отъ своята лѣтатерия и да се погрижатъ за повдигане на тая нова и доходна търговска отрасль, догдето не е късно. Най-сетне нашитѣ желания се сбъднаха. Свиканата въ София за тая целъ конференция взема нѣкои доста важни решения. Тѣ се отнасятъ главно къмъ административни улеснения на чужденцитѣ. И така: 1) за въ бѣдаше нѣма да се издаватъ на чужденцитѣ лични карти и нѣма да имъ се искатъ по три портрета; за напредъ самия паспортъ заверенъ въ нашитѣ легации или консулства въ странство ще служи като лична карта. Чужденцитѣ пристигнали на своето курортно мѣсто не ще бѣдатъ длъжни да се явяватъ лично въ наша полиция, понеже формалноститѣ по регистрацията и заверката за напускане страната ще могатъ да се извършватъ отъ хотелджии и хазяи; 2) Консулскитѣ такси за известни страни ще се премахнатъ свършено, за други ще бѣдатъ намалени до минимален размѣръ; 3) митническитѣ формалности ще бѣдатъ ограничени; чужденцитѣ ще могатъ безъ никакви препятствия и шанкани да внасятъ нужното имъ обмѣкло и други необходими прибори, както това се практикува отдавна въ странство, а у насъ ще бѣда на още ново. Отъ много курортисти чуждѣ доста оплаквания отъ несъобразителни и невежи погранични митничари. Страхъ ни е само, че невежествени митничари не ще съблюдаватъ нареждания на своитѣ власти; 4) Курортиститѣ чужденци ще се освобождаватъ отъ представянето бирнически удостоверения, че не дължатъ данъци при напускане на страната; 5) чужденцитѣ ще могатъ да се ползватъ отъ гореизброенитѣ административни облекчения три месеца.

Такива сж административнитѣ облекчения. Колкото за такситѣ по желѣзницитѣ, то положението остава почти сжщото каквото е било миналата година. И за напредъ ще има само 25%. Само за специалнитѣ влакове, които ще трѣгватъ всѣка сжбота отъ София за Варна и всѣки понеделникъ отъ Варна за София ще има намаление 50 на сто. Това намаление е илюзорно. Тѣзи специални влакове не ще бѣдатъ нищо друго освенъ прикрити увеселителни тренове и като такива въ тѣхъ ще има натрупване на хора и следователно голѣми неудобства, особено въ разгара на банския сезонъ при непоносими горещини. Мнозина ще се откажатъ отъ допълнителното намаление 25 на сто и ще пжтуватъ съ неспециални влакове или хичъ нѣма да пжтуватъ.

Трѣбва да се признае, че пжрвата стѣпка за подобрене на курортизма и туризма е направена. Въ това отношение има още много да се прави. Може би това ще стане отъ образуваната при министерството на желѣзницитѣ постоянна комисия въ съставъ, въ какъвто заседаваше самата конференция. Дано само тази комисия да не бѣде забравена и подетото дѣло да не се прекрати.

Сега остава на варненската община да направи и тя известни подобрения. По нѣмане на сѣдства мно-

го вещевени подобрения едва ли ще могат да бъдат направени. Но възможни сж подобрения, които не изискват или никакви или минимални разходи. Към такива принадлежи и въпроса по наименованията на улиците и площадите с френски букви. Всеки домовладлец въ неговия собствен интерес трябва да бъде задължен да окачи на своята къща малка табелка с обозначение на улицата и номера на къщата. За други реформи писахме нееднократно въ вестника и считаме за излишно да ги повтаряме сега. Мислимъ че както общината така и гражданите от практика сж вече разбрали кое е нужно и какви недостатъци е ималъ до сега нашия курортъ.

Я. Р.

Хроника

Благоприятен търговски баланс и обща мизерия.

Официалните среди съобщаватъ, че за 11-ти месеца на изтеклата година търговския баланс показва 1 1/2 милиарда лева излишък. Като сравнимъ тая цифра с миналогодишния грамаден дефицитъ (миналата година сме изнесли стоки за 4,306,060,000 а сме купили стоки за 5,115,698,000) виждаме че тоя скок е аномален. Горните цифри ни показватъ не истинския напредък, а всеобщо обединяване на страната: безнадежно състояние на единъ задължнялъ къмъ странство народъ. Тая година ний изнесохме не да получимъ въ замѣна нужди за насъ стоки, но да си набавимъ външни парични средства за изплащане дълговетъ къмъ странство. Никой да не мисли, че отъ тозгодишния търговски баланс ще останатъ въ страната капитали. Отъ това следва, че надвисналата криза не ще се махне толкова скоро.

Първа публична библиотека въ България. До сега се пираха трита града: Шуменъ, Свищовъ и Ломъ, въ който отъ тѣхъ и да ли презъ 1856 или 1857 г. се е появило първото българско читалище у насъ. Напоследък въ спора се е намѣсилъ г. Константинъ Мутафовъ и за голѣма изненада за всички твърди (сф. Българска книга III, 1930 г.), че преди да се е появило първото читалище, 9 години по-рано въ въ 1847 г. се е явила първата публична библиотека. Въ една стара училищна кондика на гр. Тръвна се е намерило едно свидетелство (уставъ), въ което доста ясно се говори, че при мѣстното училище е била създадена библиотека служаща не само за ученици и учители, но и за всички трѣбански граждани. Всѣкой, безъ ограничение, ималъ право „аку обича да чите да доди въ училището въ която одава обича и която книга ареса нея да чите“. Къмъ това свидетелство (уставъ, правилникъ) е приложенъ списъкъ на книгите: всички тогава сж били 58 съ най-разнообразно съдържание.

Разбира се, че споредъ днешните условия и понятия това не е библиотека, макаръ че всѣки гражданинъ е ималъ право да чете тия книги. Обаче за тогавашното време това значеше много: това показва, че вече тогава е имало събудени хора, които сж разбрали ползата отъ книги достъпни за цѣлия градъ и сж направили слабъ опитъ за учредяване на публична библиотека. За жалостъ не сж успѣли да направятъ нещо повече. Тѣхната скромна „библиотечка“ е просъществувала до къмъ 1860 год. и после вече нищо не се чува за нея. Не може да се установи по чий починъ е била създадена.

Две политически групировки въ обществото на народитѣ. Откритата на 19 януарий сесия на лигата на народитѣ е привлекла особено внимание съ това, че на дневния редъ на заседанията бѣше туренъ протестъ на германското правителство противъ насилията допустнати отъ полските власти надъ националните малцинства

въ Полша, а между другото надъ нѣмското малцинство. Самъ по себе си този фактъ въ международния форумъ е отъ второстепенно значение, но той е забележителенъ именно съ това, че Германия подъ претлогъ на протеста противъ полските власти се старае да постави на дневния редъ на лигата на народитѣ ревизия на мирните договори Германия иска отъ лигата да се изпрати въ Шлезия (нѣмската областъ въ Полша) следствна комисия, както и редъ други удовлетворения. Едва ли лигата на народитѣ ще се съгласи да изпрати въ Полша следствна комисия и ще се ограничи съ заявление на полското правителство, че то само безъ намѣсата на комисията ще влезе въ споразумение съ нѣмското малцинство. А въ случай, че би надвила нѣмската теза, тогава ще се изпрати въ Полша отново Калондеръ известенъ по това, че той и другъ пжтъ е съумѣлъ много тактично да разреши възникналитѣ между Германия и Полша недоразумения.

Обаче най-важното въ този германско-нѣмски конфликтъ е това, че въ форума на лигата се формиратъ и окончателно се опредѣлятъ две групировки: групировка за ревизионисти и антиревизионисти, които въ бъдаше могатъ да изиграятъ голѣма роля. Къмъ групировката на ревизиониститѣ принадлежатъ: Германия, съветска Русия, Италия Австрия и Унгария. Позицията на Англия за сега е неопредѣлена. Сега мжчно може да се предвиди какво ще излезе отъ конфликта на двете течения. Характерното е това, че съ този политически въпросъ се занимаватъ всички влиятелни политически вестници. Погледнато обективно, за сега не така лесно може еа стане въоръжено стѣлкновение. Защото народитѣ маси сж настроени на всѣкжде миролюбиво; тѣ се измжчватъ отъ економическата криза и не желаятъ война съ нови бедствия и неизвѣстни военни резултати. Сжщо България и специално Варна е заинтересована по този въпросъ. Но да се разчита на нѣкаква ревизия въ скоро време би било много лекомислено. Трѣбва да се работи за повдигане на страната при сегашното положение. Това трѣбва да има предъ видъ и нашия градъ.

Годишен отчетъ

на настоятелството при К. П. И. Д-во „ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ“ презъ отчетната 1930 г.

Драги членки и членове,

Настоящото общо годишно събрание е вече VI то по редъ отъ основането на дружеството свикано за да преценимъ извършеното презъ изтеклата година и да обсъдимъ съвмѣстно задачите предстоящи на бъдащата ни дружествена дейностъ.

Въ днешното събрание ние всички имаме правото и дългътъ да съпоставимъ онова, което сме извършили съ огледъ обективните и изключителни условия при които се развива нашето дружество съ онова, което имаме за наша предначертана целъ и да изведемъ заключение за хода на дружественитѣ дѣла.

Нашето дружество, като идейна организация, преследва цели отъ практически характеръ, които сж извънредно трудно постижими предъ видъ нашата обществена действителност и общественото възпитание на насъ самитѣ, и това е отъ още по-особено значение. Това значение изпитано не веднъжъ въ нашия организационенъ животъ, има своя особенъ смисълъ, който ще се отдава на общото годишно събрание до тогава, до като условията, при които този животъ се проявява, останатъ сжщитѣ, и заедно съ тѣхъ ние, самитѣ членове, останемъ съ сжщитѣ дълбоко вкоренени егостични инстинкти непризнаващи догмитѣ на едно друго обществено възпитание.

Ето защо до тогава поне събранията като днешното ще сж един-

ственото мѣсто, където ние всички макаръ и за нѣколко часа сме окриляни отъ здравия духъ на идеята, която ни обединява, и ще създаватъ предпоставките за третиране всички въпроси свързани съ реализиране на дружественитѣ задачи отъ гледището на истинското имъ предназначение.

Пжтъ на „Варненски Коренякъ“, като обществена организация при разрешаването на неговитѣ задачи винаги е билъ и ще бже единъ отъ най-трѣнливитѣ. А бодлитѣ на тѣзи трѣни ще има да се чувствуватъ най-вече отъ тия, които сж имали честта да бъдатъ удостоавани съ провеждането на дѣло дружественитѣ принципи. Разбира се, когато тѣ биха имали желанието особено да бъдатъ изразители на последнитѣ винаги и при конкретни случаи.

Днешното настоятелство излизайки предъ Васъ съ тоя отчетъ дължи да подчертае, че то въ своята дейностъ, поне до колкото му се отдавало възможностъ да проявява такава, винаги се е ръководило отъ искреното желание да следва неуклоно този предначертанъ пжтъ, винаги въодушевявано преди всичко отъ чувството на дългътъ, който е имало като ръководенъ органъ на Д-вото мимо всичкитѣ бодли на неговитѣ трѣни.

Желателно е именно тукъ винаги да се проявяла този голѣмъ интересъ отъ всички за изминалата ръководна дейностъ, да се посочатъ възможнитѣ ѣ дефекти, защото само въ една подобна преценка и критика лежи гаранцията за доброто бъдаше на нашето Д-во и неговото преуспяване.

Изминалата отчетна година обхваща периода отъ време 16.III 1930 г. до 24.I. 1931 г., следователно 10 месеци. Може би нѣкому ще се види прибрзано свиканото за днешъ събрание, понеже въ миналото това е ставало овикновенно презъ Мартъ, после и бюджета ни е предвиденъ за пълна година. Настоятелството е имало предъ видъ това и позовавайки се на обстоятелството, че въ миналото винаги въ началото на пролѣтътъ при евентуално хубаво време много отъ дружественитѣ членове нѣмали възможностъ да присъствуватъ въ събранията, свикахме днешното общо годишно събрание по-рано, намирайки, че съ това именно се отговаря на изискванията на чл. 20 отъ устава и сжщевременно се услужва на интереситѣ на Д-вото приключвайки отчетнатъ година заедно съ изтичане на календарната.

II. Съставъ и събрания:

Настоятелството избрано отъ V-то годишно събрание на 16.III. 1930 г. въ съставъ: Иванъ Мариновъ, Панко Василевъ, Иванъ Стойновъ, Георги С. Балабановъ, Георги Аврамовъ, Карамфилъ Г. Погонатовъ, Георги Ивановъ, Георги Шишмановъ и Панайотъ Зенгиновъ въ първото настоятелствено заседание на 28 мартъ 1930 г. се конституира при пълно единодушие, както следва:

Председателъ: Иванъ Мариновъ, председатели: Панко Василевъ, Иванъ Стойновъ; Секретаръ: Георги С. Балабановъ; каиеръ: Георги Аврамовъ; домакинъ: Панайотъ Зенгиновъ и съветници: Карамфилъ Погонатовъ, Георги Ивановъ, Георги Шишмановъ. Въ този съставъ настоятелството работи презъ цѣлия отчетенъ периодъ отъ 10 месеци при пълно единодушие и еднакви разбирания дружественитѣ интереси въпреки нееднократнитѣ изпитания на които е имало случаи да бъде изложено като колективенъ органъ.

По възприета традиция настоятелството е имало своитѣ заседания, седмично съ изключение лѣтнитѣ месеци.

Всичко сж свикани 40 настоятелствени заседания отъ които сж се състояли 35, следователно на всѣки 8 дни се пада едно.

(Следва).

Дружественъ животъ.

На 25 януарий 1931 год се състоя VI-то общо годишно събрание при повишенъ интересъ на всички членове. Следъ отчета на настоятелството и доклада на контролната комисия по дружественитѣ смѣтки станаха доста оживени дебати. Членоветѣ г. г. А. Мановъ и Д-ръ Караджовъ изявиха желание въ настоятелството за бъдаше да направи усилия за да прибере въ нашето дружество всички варненски кореняци, а за тая целъ беднитѣ да се освободятъ отъ членскитѣ вноски. Но тъй като при наличие на сегашния уставъ, това е невъзможно, то настоятелството се задължава да проучи предварително този въпросъ и следъ това да се свика извънредно общо събрание за изменение на устава на нови начала.

По предложение на контролната комисия събранията благодарно настоятелството за положения трудъ и го освободи отъ отговорностъ. При това събранията констатира съ удовлетвие, че дружественитѣ финансии сж въ добро положение и че това ще даде възможностъ на дружеството за напредъ да развие по-голѣма дейтелностъ — Следъ това се прие правилникъ за учредяване и управление фондъ „Кореняшки Домъ“. Тѣй сжщо се приеха две допълнения къмъ сжществуещия правилникъ за посмъртната каса. Споредъ новитѣ допълнения ще се одържа за усиляване на фонда на посмъртната каса 10% при изплащането на премиитѣ на правоимеущитѣ. На края се произведоха избори за ново настоятелство и контролна комисия. Бидоха избрани следнитѣ лица за настоятелство: Иванъ Мариновъ, Георги С. Балабановъ, Георги Аврамовъ, Иванъ Стойновъ, Карамфилъ Г. Погонатовъ, Панайотъ Зенгиновъ, Георги Ивановъ, Пантелей Парасковъ и Никола Костовъ. Подгласници: Георги Маневъ и Димитър Капудалиевъ. Контролна комисия: Петъръ Сахатчиевъ, Яни Николовъ и Василь Димовъ.

Д-ръ КОНСТ. КАРАДЖОВЪ

ЛЪКАРЬ ПО
ВЪТРЕШНИ БОЛЕСТИ,
АКУШЕРСТВО — ГИНЕКОЛОГИЯ.

Приема всѣки день,
преди и подиръ обѣдъ,
въ дома си ул. „Успенска“ № 2,
срещу 1 я полицейски участъкъ.

Беднитѣ безплатно.
Работницитѣ съ работнишки
книжки.

Домакини употребявайте
сапунъ „ПЕТЕЛЪ“
Пере най-добре.

Кореняци, не забравяйте, че въ Вашата редовностъ е силата на „Варненски Коренякъ“.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна
Поръчка № 413.